

Paslaptys, įtampa ir nenutrūkstantis veiksmas – ši knyga darsyk įrodo, kad Jackson yra jaunimo romanų karalienė.

INDEPENDENT

ISGYVENS
DENKI

Romanas

Pasaulyje parduota milijonai egzempliorių
~~Geros
mergaitės
nusikaltimų
vadovas~~

HOLLY JACKSON

batos lankos

Holly Jackson

Išgyvens penki

romanas

Iš anglų kalbos vertė Margarita Vilpišauskaitė

baltos lankos

Ketvirtas

– Kaip suprasti?

Oliveris pakilo nuo minkštasuolio, – dėkui Dievui, Reda pagaliau laisva, – ir žengė keturis žingsnius iki mašinos priekio, pastumdamas pakeliui pasimaišiusį Saimoną.

– Parodyk, – paliepė Arturui ir laukė, kol bus įduotas telefonas su žemėlapiu.

Išsilaisvinusi Reda nebetino toliau sėdėti už stalo. Išsiliugusi ji patraukė link priekyje susibūrusių draugų ir prisėdo ant sofos-lovos krašto. Ak, taip, dabar ji prisiminė.

– Mede, kurioje pusėje...

– Ne, viskas gerai! – ją perrėkė Oliveris, braukdamas pirštu ekraną. – Jis perskaičiuoja maršrutą iš naujo. Važiuok šituo keliu, turėtume pravažiuoti miestuką Rubį. Tada reikės pasukti į kairę ir truputį pavažiuoti į pietus, iki Karolinos kopų nacionalinio gamtos rezervato, – iš ekrano perskaitė jis. – Kažkur ten ir bus stovyklavietė. Turėtume atvykti per dešimt minučių.

– Puiku, – atsakė Reina ir patraukė ranką nuo vairo, kad pasitrintų akis.

– Pavargai? – susirūpino Oliveris. – Gal nori perduoti vairą man?

Su Reina jis kalbėdavo kitokiu balsu. Švelnesniu.

– Ne, viskas gerai, – atsakė ji, šyptelėdama jam per petį. Buvo net apmaudu, kad tokia graži šypsena švaistoma tokiems žmonėms kaip Oliveris. Nors ir negražu taip galvoti. Jis nenorėjo nieko pikta. Visi visą laiką norėjo tik gera.

– Gerai jautiesi? – paklausė Redos Arturas, užleidęs keleivio vietą Oliveriui ir atsistojęs greta.

Ji linktelėjo.

– Kemperis gerokai susitraukia, kai praleidi jame daugiau nei dešimt valandų.

– Suprantu, – sutiko jis. – Jau greitai atvažiuosime. Arba galime prisiliuobti kaip Saimonas ir į viską bus nusispjaut.

– Aš ne prisiliuobęs, – Arturui iš už nugaros tarė Saimonas. – Esu labai maloniai apgirtęs.

– Nesu tikra, kad su tavim sutiks rytdieninis Saimonas, – pastebėjo Reda.

– Manau, kad ir šiandieninė Medė nesutinka, – įsiterpė Medė, atsikusdama ir prisėsdama ant minkštasuolio, kad visus matytų. – Nereikia iš karto pasiekti maksimumo. Mums prieš akis visa savaitė.

Saimonas vienu dideliu gurkšniu išmaukė alų, gręždamas Medę akimis.

– Ar sukti į kairę čia? – mažindama greitį, paklausė Reina. – Oliveri?

– Atleisk, aš... – Jis pažvelgė į rankose laikomą telefoną. – GPS sukvailiojo. Atrodo, ryšys nutrūko. Nebesuprantu, kur esame.

– Laukiu atsakymo, – tarė Reina, sustojo prieš pat sankryžą ir pasiruošė nuspausti posūkio signalą.

Už nugaros pasigirdo mašinos signalas. Ir dar vienas.

– Oliveri? – pakeltu balsu paklausė Reina, spausdama vairą taip, kad net pabalo krumpliai.

– M, manau, kad taip, suk į kairę, – neužtikrintai atsakė.

Reinai tiek terekėjo: ji spustelėjo akceleratorių ir pasuko vairą, o už jų buvusi mašina piktai prazvimbė pro šalį, cypdama iš nepasitenkinimo.

– Avigalvis, – panosėje burbtelėjo ji.

– Atleisk, – tarė Oliveris. – Tavo telefonas nebeveikia.

– Ne tu, o tas vairuotojas, – patikslino Reina.

– Nepavyksta atnaujinti žemėlapio, – pasakė Oliveris įnirtingai braukdamas per ekraną, vis uždarinėdamas ir atidarinėdamas navigacijos programėlę. Ji nerodė nieko – vien geltoną foną ir tuščią matricą. – Negali nustatyti mūsų buvimo vietos. Nė vienos padalos. Ei, ar kas nors turit ryšį?

Reda buvo palikusi telefoną ant stalo. Tačiau dingusios padalos galėjo reikšti ir ryšio nebuvimą, ir tai, kad, nesulaukęs eilinio mokėjimo, ryšio tiekėjas nustojo tiekti savo paslaugas.

– Turiu vieną padalą, – atsakė Arturas, suėmęs telefoną delne.

– Koks tavo ryšys? – Oliveris pakėlė akis į jį.

– „Verizon“, – atsakė jis. – Palauk, tuoj pasižiūrėsiu maršrutą. – Bakstelėjo ekraną. – Parsisiunčiau, kai padėjau vairuoti Redai. Gerai, pasukome teisingai. Pavažiuok šituo keliu tris kilometrus, o tada pasuk į dešinę, į Bo Meltono kelią.

– Mano telefonas irgi negaudo, – prabilo Medė, iškėlusį telefoną ir jį purtydama, lyg mėgindama prikelti.

– Atsidūrėme toli nuo civilizacijos, brangieji, – klaikiu pietietišku pamišusio senio akcentu ištarė Saimonas. Blaivus Saimonas gana neblogai mokėjo mėgdžioti akcentus. Ir tuo didžiavosi, be to, šis sugebėjimas užtikrindavo jam vaidmenis

mokyklos spektakliuose. Reikėjo girdėti, kaip jis pamėgdžioja anglą džentelmeną...

Reda žvelgė į platų priekinį langą, už kurio plytėjo tamsos panorama, o du žibintai skrodė naktį, suteikdami jai pavidalą. Pasaulis pranyko, beliko vien šis kemperis ir šešetas jo keleivių, ir tamsos nešamas likimas.

Arturas tyliai suniurzgė, stebeilydamas į savo ekraną. Reda atsistojo ir dirstelėjo per petį, kad sužinotų, kas nutiko. Jis atsigręžė ir krenkstelėjo. Galbūt ji atsistojo pernelyg arti.

– Panašu, kad ir aš nebeturiu ryšio, – pasakė jis tą pačią sekundę, kai Reda pastebėjo, jog jo ekrano viršuje nebesimato nė vienos padalos.

– Šūdas, – sušnypštė Oliveris, vėl spustelėdamas Reinos telefoną, lyg jam pataisyti užtektų vien noro. Kieno jau kieno, o Lavojaus noro turėtų pakakti.

– Nieko tokio, – pasakė jam Arturas, – aš vis dar matau maršrutą, tik nežinau, kurioje jo vietoje esame. Teks stebėti kelio ženklus.

– Senovinė navigacija, – pakomentavo Reina.

– Leisk padėti, – pasisiūlė Saimonas ir prislinko prie Arturo su Reda. – Moku skaityti žemėlapius.

– Giriesi, kad moki viską, – pastebėjo Reda.

– Nes taip ir yra, – atkirto Saimonas. – Nemoku tik kuklintis.

Kelyje nebuvo daugiau nė vienos mašinos. Nei pravažiuojančių šviesų šmėstelėjimo, nei stabdžių žibintų raudonio priešaky. Reda sutelkė žvilgsnį pro priekinį langą.

– Kada posūkis? – paklausė Reina.

– Dar ne dabar, – atsakė Reda, akimis sekdama Arturo telefone šviečiantį kelią – jame nebuvo mėlyno rutuliuko, – mėgindama sulyginti vaizdą su lauke matoma tamsa.

- Aš nepatikėčiau Redai šturmano pareigų, – tarė Medė.
- Ei!
- Tik noriu pasakyti, kad beveik niekad nepasirodai laiku! Reda atsilošė, kad pažiūrėtų į Medę, sėdinčią ant minkštasuolio ir pasirėmusią galvą krumplių tilteliu.
- Tavo žiniai, – pasakė, – šįryt visi apsireiškė vėliau už mane. Aplenkiau juos gera dešimčia minučių.
- Medė susigėdo ir prikando lūpą.
- Kas?
- Nieko.
- Reda suprato, kad visai ne nieko.
- Mede, kas yra?
- Aš, e, pranešiau tau, kad renkamės pas mane devintą, tačiau visus kitus pakviečiau dešimtai.
- Nurodei man laiką visa valanda anksčiau? – nustebė Reda – ir kodėl gi ši žinia ją taip skaudžiai nutvilkę? Aišku, tai buvo melas, bet melas iš rūpesčio. Medė žinojo, kad Reda vėluos, ir nors konkrečiai nežinojo, dėl ko, galutinis rezultatas jai buvo aiškus, tad koks galiausiai skirtumas?
- Tad, vertinant objektyviai, tu pavėlavai penkiasdešimt minučių, o visi kiti atėjo laiku.
- Pavėlavau į autobusą, – pasiaiškino Reda, nors tai nebuvo tiesa: už paskutinius centus nupirko tėčiui mėgstamiausių sausų pusryčių, tad visą kelią teko vilktis pėsčiomis, tempiant krepšį.
- Cha, pasižiūrėkite, šitas kelias vadinasi visai kaip sausainiai*! – paniekinamai prunkštelėjo Saimonas, rodydamas į ekraną.

* Omenyje turimas *Wagon Wheel* kelias ir sausainiai „Wagon Wheels“.

– Ar čia į dešinę? – pasiteiravo Reina, pasirodama nuspaušti posūkio signalą, nors ir nebuvo kam jo rodyti.

Ne, ne čia.

– Ne, ne, ne, – staigiai atsakė Arturas. – Kitas posūkis. Man taip atrodo.

Reina ir vėl padidino greitį, riedėdama besirangančiu keliu.

– „Wagon Wheel“, – kikeno sau Saimonas.

– Štai, čia į dešinę, – perėmė vadovavimą Oliveris. – Reina, suk.

– Suku, – atsakė ji, bet balse pasigirdo vos juntamas susierzinimas. Per daug nurodinėtojų. O kas tada yra Reina? Įrankis? Lavojai turėjo prašmatnius įrankius – blizgančius, perlmutrinėmis rankenomis.

Atsirado dar vienas garsas, pritariantis vėjui, glostančiam kemperio šonus, – apačioje pasigirdo kažkoks treškesys. Dangą pasidarė šiurkštesnė, rupesnė, pradėjo mėtyti riedantį automobilį į šonus. Nebeliko nei geltonų, nei *savy*, nei *svetimų* juostų, vien tolimosios šviesos, išryškinančios abipus kelio eilėmis augančius medžius, kurie Redai priminė nakties tamsoje tylinčius sargus.

Kvaila, tačiau rodėsi, lyg kažkas ją stebėtų, nors medžiai ir neturi akių. Kaip ir durys, nors mama ant Redos durų priklijuodavo akių lipdukus, kad ji jaustųsi saugi, gulėdama lovoje, tams... Ne, liaukis, reikia susitelkti į maršrutą.

– Panašu, kad atvažiavome į visišką užkampį, – nuo minkštasuolio pakomentavo Medė ir, prisidėjusi delnus prie akių, pažvelgė pro langą.

– Būtent tokioje vietoje ir turėtų būti stovyklavietė, tad mes teisingame kelyje, – atkirto Oliveris.

Kemperis susvirduliavo, krestelėjęs per duobę.

Arturas prisimerkė, kramtydamas lūpą.

– Atrodo, kad čia reikėtų sukti į kairę, – neužtikrintai tarė jis, bet pernelyg tyliai, kad Reina išgirstų.

– Į kairę, čia suk į kairę! – Saimonas tokios bėdos neturėjo. Tačiau Reina nepaklausė – nepasitikėjo juo girtu.

– Reikia sukti į kairę, – tarė Reda.

– Tu tikra? – per klausė Oliveris, bet Reina jau spėjo įsukti, asfaltas baigėsi, prasidėjo vieškelis ir akmenys, žibintų šviestos paskendo dulkių debesyje. – Negali būti, duokite pasižiūrėti į žemėlapi. – Ir spragtelėjo pirštais, kad Arturas paduotų telefoną. – Reina, apsisuk.

– Negaliu apsisukti! – atsakė ji su nebeslepiamu, besiveržiančiu susierzinimu. – Kelias per siauras, o automobilis per didelis.

– Kur mes? – paklausė Arturo Reda, pasilenkdama pažiūrėti, lyg nuo to kas nors pasikeistų.

– Manau, kad kažkur čia. – Jis parodė į ekraną. – Makneiro Kapinių kelyje. Galbūt.

– Tuomet tikrai ne čia! – užsiplieskė Oliveris. – Reikia apsisukti...

– Negaliu! – Reina pervėrė jį žvilgsniu.

– Ar yra koks posūkis? – Reda kumštelėjo Arturą.

– Pala, man atrodo, kad netrukus bus posūkis į kairę, – pasakė jis, išdidindamas telefone įvažiavimą į nedidelį keliuką. – Galbūt pavyks sugrįžti į prieš tai buvusį kelią. – Jis dirstelėjo į Redą, ir ši linktelėjo.

– Po velnių! – pratrūko Oliveris, keliais barbandamas į prietaisų skydelį. – Jei būčiau vadovavęs aš, tikrai nebūtume ne ten nuvažiavę.

– Kiek streso. – Medė paniro pirštais į plaukus. – Galėjome geriau tiesiog nusukti ir išsinuomoti butą, kaip visi kiti bendramoksliai.

Supratusi, ką pasakė, Medė nukaito, ir jų akys sekundei susidūrė. Jie neskrido ir neišsinuomojo buto vien dėl Redos. Dėl to Medė ir pasiūlė kelionę kemperiu. „Gerokai pigiau – reikės susimokėti tik už kurą ir papildomas išlaidas. Nagi, bus tikrai smagu.“ Dėl visko kalta buvo Reda.

– Tiesiog važiuok toliau! – perrėkdama visus, paragino Reiną Reda.

– Nematau posūkio į kairę. – Reina palinko prie vairo ir įtempė akis.

Keliui pasisukus, žibintų šviesa paklydo tarp medžių ir atsimušė nuo vandens telkinio – upelio, besislepiančio kažkur tarp kamienu.

– Kur tas posūkis į kairę? – Reina stūmėsi į priekį.

– Ten! – Saimonas parodė pro priekinį langą. – Štai ten. Suk.

– Tikrai?

Reda dirstelėjo į Arturo laikomą žemėlapi. Tikrai tas posūkis.

– Taip, – patvirtino jis. – Štai ten.

– Net nepanašu į kelią, – tarė Oliveris, kemperiu kasantis per žemes ir žvyrą.

Kelias buvo siauresnis, ankštesnis, iš šonų apgulė medžiai, trukdydami judėti pirmyn pro kemperio stogą braižančias nusvirusias šakas.

– Nesustok, – paragino Reda. Jei ne ji, visi keleiviai kartu su kitais draugais rytoj būtų išskridę lėktuvu.

– Neberodo žemėlapiu, – ištarė Arturas, kai jo ekrane beliko vien tuščia matrica.

– Nesustok, – pakartojo Reda.
– Lyg turėtume kitą pasirinkimą, – atšovė Oliveris.
Aplaužyti medžiai atlaisvino kelią, užleisdami vietą abipus plytintiems krūmokšniams ir aukštomis žolėms.
– Čia akligatvis? – dėbsodamas priešais, paklausė Oliveris.
– Nesustok, – ragino Reda.
– Neabejoju, kad akligatvis, – nusprendė Oliveris, nors niekas nieko negalėjo įžiūrėti. – Reina, čia pakankamai platu, gal geriau apsisuk ir grįžk.
– Gerai, – pasidavė Reina, numindama stabdžio pedalą.
Kemperio greitis sumažėjo ir šis šokinėjo ant beveik neegzistuojančio keliuko.
Šaižus zvimbtelėjimas perskrodė naktį perpus.
– Kas čia buvo? – paklausė Saimonas.
Automobilis trūktelėjo, kairė pusė priekyje susmuko, ir Reda atsitrenkė į Arturą.
– Šūdas, – nusikeikė Oliveris, įbedęs akis į Reiną, sėdinčią nusvirusioje pusėje, ir trenkė kumščiu į prietaisų skydelį. – Greičiausiai ką tik pradūrėme padangą.